

Community Management Network
for Sustainable Development
National Conference 2019

THE DYNAMICS OF COMMUNITY CHANGE

รายงานสืบเนื่อง
(PROCEEDING)

การประชุมวิชาการระดับชาติ
เครือข่ายด้านการจัดการชุมชน
เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ครั้งที่ 4

วันเสาร์ที่ 23 มีนาคม 2562
ณ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

คำนำ

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาบ้านและชุมชน ภาควิชามนุษยสัมพันธ์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้นักศึกษาได้เรียนรู้ภาคทฤษฎีและปฏิบัติควบคู่กัน และนำองค์ความรู้สู่การปฏิบัติภาคสนามร่วมกับชุมชน อีกทั้งได้เรียนรู้กระบวนการวิจัยและการสัมมนา การเขียนรายงานการวิจัยและนำเสนอผลงานวิจัย นอกจากนี้ยังได้นำองค์ความรู้และกระบวนการวิจัยไปพัฒนาและต่อยอดเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมและชุมชน โดยทำโครงการวิจัยร่วมกับองค์กรและสถานประกอบการในการฝึกสหกิจศึกษา และนำเสนอผลงานวิจัยต่อองค์กรและสถาบันการศึกษา จึงถือเป็นการเผยแพร่งานวิจัยสู่สาธารณชน เกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ ทางวิชาการ สามารถนำไปสู่การพัฒนาผลงานให้มีคุณค่ามากขึ้น

อย่างไรก็ตาม การสร้างเครือข่ายด้านวิชาการและวิจัยด้านการจัดการชุมชน ยังเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะการขับเคลื่อนงานวิจัยชุมชน เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมและพัฒนาศักยภาพทางวิชาการและประสบการณ์ทางวิชาชีพก่อนออกไปสู่การทำงานในอนาคต หลักสูตร ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาบ้านและชุมชน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้ร่วมมือกับสาขาวิชาชุมชนศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และสาขาวิชาการจัดการชุมชน คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร ในการจัดโครงการพัฒนาเครือข่ายการศึกษา วิจัยและความสัมพันธ์ด้านการจัดการชุมชนของคณาจารย์และนักศึกษา 3 สถาบัน และยกระดับเป็นการประชุมวิชาการระดับชาติ เครือข่ายด้านการจัดการชุมชนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยสาขาวิชาบ้านและชุมชน เป็นเจ้าภาพครั้งแรก ในปี พ.ศ. 2559 และได้หมุนเวียนกันเป็นเจ้าภาพ เพื่อเป็นเวทีในการนำเสนอผลงานวิจัยของคณาจารย์ นักวิชาการ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาและนักศึกษาระดับปริญญาตรี ทางด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ทั่วประเทศ ซึ่งในปี พ.ศ. 2562 นี้ สาขาวิชาบ้านและชุมชน ได้รับเป็นเจ้าภาพจัดโครงการการประชุมวิชาการระดับชาติ เครือข่ายด้านการจัดการชุมชนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ครั้งที่ 4 และโครงการเครือข่ายศึกษา วิจัย และความสัมพันธ์การจัดการชุมชน ครั้งที่ 6 เพื่อเป็นเวทีในการนำเสนอผลงานวิชาการทางด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และเกิดการสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์ระหว่างคณาจารย์และนักศึกษาทั้ง 3 สถาบัน ให้มีความเข้มแข็งและยั่งยืนต่อไป

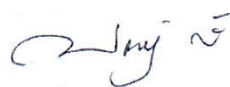
คณะผู้ดำเนินการจัดประชุมวิชาการ ขอขอบคุณ มหาวิทยาลัยศิลปากรและมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ร่วมเป็นเจ้าภาพในการจัดประชุมวิชาการครั้งนี้ ขอขอบคุณผู้บริหาร คณาจารย์ ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ตลอดจนผู้นำเสนอผลงานการวิจัย ผู้เข้าร่วมประชุมวิชาการ คณะทำงานและนักศึกษา ที่มีส่วนร่วมสำคัญในการจัดการประชุมวิชาการครั้งนี้ให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ทุกประการ

โครงการประชุมวิชาการระดับชาติ
เครือข่ายด้านการจัดการชุมชนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ครั้งที่ 4

สถาบัน รองคณบดีฝ่ายวิจัยและบริการวิชาการ

การประชุมวิชาการระดับชาติ เครือข่ายด้านการจัดการชุมชนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ครั้งที่ 4 เป็นความร่วมมือระหว่าง 3 หลักสูตรจาก 3 สถาบัน ได้แก่ หลักสูตรบ้านและชุมชน สาขาวิชาบ้านและชุมชน ภาควิชามนุษยสัมพันธ์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ร่วมกับหลักสูตรชุมชนศึกษา สาขาวิชาชุมชนศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และหลักสูตรการจัดการชุมชน สาขาวิชาการจัดการชุมชน คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยมุ่งหวังให้นักศึกษาเรียนรู้ภาคทฤษฎีด้านชุมชนศึกษาควบคู่ไปกับการฝึกปฏิบัติภาคสนาม จนนำไปสู่การพัฒนาเป็นงานวิจัยที่สามารถนำไปประยุกต์ หรือต่อยอดเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อชุมชนและสังคมในวงกว้าง อีกทั้งการนำเสนอผลงานวิจัยในเวทีวิชาการถือเป็นโอกาสสำคัญ ที่นอกจากนักศึกษาจะได้เผยแพร่ผลงานทางวิชาการแล้ว ยังเป็นโอกาสสำคัญในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และรับฟังข้อเสนอจากนักศึกษาต่างสถาบัน คณาจารย์และผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการนำไปพัฒนาผลงานให้เกิดคุณค่ามากยิ่งขึ้นต่อไป นอกจากนี้การสร้างเครือข่ายยังเป็นสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งในการขับเคลื่อนงานวิจัยในมิติที่ลุ่มลึกขึ้น โดยการจัดงานในครั้งนี้นอกจากจะเป็นการเปิดเวทีเพื่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ของนักศึกษาแล้ว ยังเป็นโอกาสอันดีที่นักวิชาการจากต่างสถาบันได้มีโอกาสในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน อันจะนำไปสู่การพัฒนาสังคมในวงกว้างต่อไปอีกด้วย

ในนามของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ขอขอบคุณ ผู้ทรงคุณวุฒิ คณาจารย์จากเครือข่าย ทั้ง 3 สถาบันและบุคลากรทุกท่าน ที่มีส่วนร่วมในการจัดงานครั้งนี้ให้สำเร็จลุล่วง รวมถึงนักศึกษาและนักวิชาการที่ร่วมส่งบทความวิจัยเพื่อนำเสนอในครั้งนี้ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าความร่วมมือระหว่างสามสถาบันจะสามารถสร้างฐานความรู้ทางวิชาการที่สามารถประยุกต์ใช้ในการพัฒนาชุมชน สังคม เพื่อความเจริญรุ่งเรืองของชุมชนและประเทศชาติต่อไป

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณรงค์ ศิริรัมย์)

รองคณบดีฝ่ายวิจัยและบริการวิชาการ
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

**สถานี ประธานคณะกรรมการดำเนินโครงการประชุมวิชาการระดับชาติ
เครือข่ายด้านการจัดการชุมชนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ครั้งที่ 4**

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาบ้านและชุมชน ภาควิชามนุษยสัมพันธ์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้สร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการและวิจัย กับสาขาวิชาชุมชนศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และสาขาวิชาการจัดการชุมชน คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยเล็งเห็นว่าการสร้างเครือข่ายความร่วมมือเป็นสิ่งสำคัญ ทำให้เกิดพลังทางองค์ความรู้ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จากการต่อยอดความรู้ที่ได้รับจากการเรียนการสอนในชั้นเรียน และฝึกปฏิบัติภาคสนาม ในการนี้ทั้ง 3 หลักสูตร ได้ร่วมมือจัดการประชุมวิชาการระดับชาติเครือข่ายด้านการจัดการชุมชนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนครั้งที่ 4 เพื่อพัฒนาเครือข่ายด้านการศึกษา การวิจัยและความสัมพันธ์ด้านการจัดการชุมชนของคณาจารย์ นักศึกษา 3 สถาบัน ซึ่งนอกจากจะเป็นเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์การทำวิจัยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษาแล้ว ยังส่งผลให้นักศึกษาและคณาจารย์ได้แลกเปลี่ยนและเรียนรู้องค์ความรู้ใหม่ และยังได้สานสัมพันธ์ความร่วมมือทางวิชาการร่วมกันอย่างเข้มแข็งต่อไปในอนาคต

คณะกรรมการดำเนินโครงการประชุมวิชาการระดับชาติ เครือข่ายด้านการจัดการชุมชนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนครั้งที่ 4 ขอขอบคุณ ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ผู้นำเสนองานวิจัย ผู้เข้าร่วมประชุม คณาจารย์ บุคลากร ตลอดจนนักศึกษาและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ที่มีส่วนร่วมสำคัญในการจัดการประชุมในครั้งนี้ให้สำเร็จลุล่วง และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการประชุมวิชาการในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการสร้างสรรค์ ก่อเกิดนวัตกรรม องค์ความรู้สู่การจัดการชุมชนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนต่อไป

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา สโรบล)

ประธานคณะกรรมการโครงการประชุมวิชาการระดับชาติ
เครือข่ายด้านการจัดการชุมชนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนครั้งที่ 4

โครงการประชุมวิชาการระดับชาติ
เครือข่ายด้านการจัดการชุมชนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ครั้งที่ 4
วันที่ 23 มีนาคม 2562

ณ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

1. หลักการและเหตุผล

ตามที่หลักสูตรสาขาวิชาบ้านและชุมชน ภาควิชามนุษยสัมพันธ์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ร่วมกับสาขาวิชาชุมชนศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และสาขาวิชาการจัดการชุมชน คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้เข้าร่วมเป็นเครือข่ายและจัดโครงการเครือข่ายศึกษาวิจัยและความสัมพันธ์การจัดการชุมชนขึ้นเป็นประจำทุกปี เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้านการจัดการเรียนการสอน การวิจัย และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาทั้ง 3 สถาบัน โดยมีกิจกรรมที่ดำเนินการร่วมกัน อาทิ การบรรยายทางวิชาการ การศึกษาชุมชน รวมถึงการจัดการประชุมวิชาการระดับชาติ เพื่อเป็นพื้นที่ทางวิชาการให้คณาจารย์และนักศึกษาได้นำเสนอผลงานวิจัย ซึ่งเป็นพัฒนาการความร่วมมือทางวิชาการของทั้ง 3 สถาบัน

ด้วยความสำคัญข้างต้น สาขาวิชาบ้านและชุมชน ภาควิชามนุษยสัมพันธ์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จึงรับหน้าที่เป็นเจ้าภาพจัดโครงการในปี พ.ศ. 2562 ขึ้น เพื่อเป็นเวทีในการนำเสนอผลงานวิชาการให้กับนักศึกษาและคณาจารย์ทางด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์ระหว่างคณาจารย์และนักศึกษาทั้ง 3 สถาบัน ให้มีความเข้มแข็งและยั่งยืนต่อไป

2. วัตถุประสงค์

- 2.1 เพื่อเป็นเวทีในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์การทำวิจัยด้านการจัดการชุมชน เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ของคณาจารย์ นักวิจัย และนักศึกษาระดับปริญญาตรี นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา (ปริญญาโท-เอก)
- 2.2 เพื่อพัฒนาเครือข่ายศึกษาวิจัยและความสัมพันธ์การจัดการชุมชนของคณาจารย์ และนักศึกษา 3 สถาบัน
- 2.3 เพื่อส่งเสริมและพัฒนาความร่วมมือวิจัยระหว่างคณาจารย์ของ 3 สถาบัน

3. ประโยชน์ที่ได้รับจากโครงการ

- 3.1 สร้างเครือข่ายทางวิชาการกับคณาจารย์ นักศึกษา จากสถาบันต่าง ๆ
- 3.2 นักศึกษาและอาจารย์ได้เรียนรู้องค์ความรู้ และประสบการณ์ใหม่ ๆ จากการนำเสนอผลงานวิจัยของแต่ละสถาบัน
- 3.3 คณาจารย์และนักศึกษาได้แนวทางในการทำวิจัย หรือความร่วมมือทางด้านวิชาการร่วมกันต่อไปในอนาคต

4. รูปแบบการประชุม

4.1 การบรรยายพิเศษ โดยวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ

4.2 การนำเสนอผลงานวิจัยแบบบรรยาย (Oral Presentation) ในห้องประชุม

5. ลักษณะผลงานวิจัยและการเสนอผลงาน

5.1 เป็นผลการวิจัยที่ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้ว โดยผลงานวิจัยดังกล่าวจะต้องเป็นผลงานที่ยังไม่เคยเผยแพร่มาก่อน

5.2 เป็นผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุมชน ในประเด็นต่างๆ ดังนี้ การจัดการชุมชน ภูมิปัญญาท้องถิ่น วัฒนธรรมชุมชน เศรษฐกิจชุมชน การท่องเที่ยวชุมชน สุขภาวะชุมชน ความมั่นคงทางอาหาร การจัดการสิ่งแวดล้อม และการพัฒนาคุณภาพชีวิต

5.3 การนำเสนอผลงานแบบบรรยาย (Oral Presentation) ในที่ประชุมวิชาการ โดยใช้เวลาการนำเสนอ 15-20 นาที (รวมข้อซักถาม)

6. วัน เวลา และสถานที่ จัดประชุมวิชาการนำเสนอผลการวิจัย

วันเสาร์ที่ 23 มีนาคม 2562 เวลา 8.00 - 17.00 น

สถานที่ : ห้องประชุม อาคาร HB7 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

7. อัตราค่าลงทะเบียน

ประเภทผู้สมัคร	ค่าใช้จ่าย	ระยะเวลา
นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา/ อาจารย์/ นักวิจัย/บุคคลทั่วไป	1,200 บาท	ลงทะเบียนระหว่างวันที่ 17 ต.ค. 61-3 ม.ค.62
นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา/ อาจารย์/ นักวิจัย/บุคคลทั่วไป	1,500 บาท	ลงทะเบียนระหว่างวันที่ 4 ม.ค.-16 มี.ค. 62
นักศึกษาระดับปริญญาตรี	1,000 บาท	ลงทะเบียนระหว่างวันที่ 17 ต.ค.61-16 มี.ค.62

8. กำหนดการยื่นใบสมัครและนำเสนอผลงานวิจัย

รายละเอียด	กำหนดการ
1. ผู้นำเสนอผลงานวิจัยสมัครและส่งบทความวิจัย โดยดำเนินการดังนี้ 1.1 กรอกข้อมูลผู้นำเสนอผลงานในรูปแบบฟอร์มการสมัครนำเสนอผลงานวิจัย ออนไลน์ ที่ http://goo.gl/forms/4jYbc0HEQ3 1.2 ส่งบทความวิจัย มาที่ hccmunetwork@gmail.com ตามรูปแบบที่กำหนด โดยดูตัวอย่างรูปแบบบทความวิจัยที่ http://www.human.cmu.ac.th/cms/hc/index.php?contentid=20	17 ตุลาคม - 16 ธันวาคม 2561

2. ประกาศผลการพิจารณา (ตอบรับ/ปฏิเสธ) โดยแจ้งผลให้ผู้นำเสนอผลงานทางอีเมลล์	วันที่ 3 มกราคม 2562
3. ผู้ที่ผ่านการพิจารณา ส่งบทความฉบับเต็ม (Full Paper)	วันที่ 3 -31 มกราคม 2562
4. แจ้งข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขบทความฉบับเต็มตามความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิแก่ผู้นำเสนอผลงานวิจัย	วันที่ 3 มกราคม -15 กุมภาพันธ์ 2562
5. ผู้นำเสนอผลงานวิจัย ส่งไฟล์บทความวิจัยฉบับสมบูรณ์ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ พร้อมส่งหลักฐานการโอนเงินค่าลงทะเบียนมาที่ hccmunetwork@gmail.com	ภายในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2562
6. ชำระค่าลงทะเบียนสำหรับผู้เข้าร่วมประชุมฯ	วันที่ 17 ตุลาคม 2561-16 มีนาคม 2562
7. ประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัย	วันที่ 23 มีนาคม 2562

หมายเหตุ: ผู้สนใจนำเสนอผลงานวิจัย ให้กรอกใบสมัครได้ที่เว็บไซต์ <http://www.human.cmu.ac.th/cms/hc> ผู้นำเสนอผลงานวิจัยที่ได้รับการพิจารณาให้นำเสนอแบบบรรยาย สามารถเลือกตีพิมพ์ในเอกสารการประชุม (proceeding) หรือไม่ก็ได้

9. การพิจารณาคัดเลือกผลงานให้นำเสนอผลงานวิจัย

การพิจารณาคัดเลือกผลงานที่จะได้นำเสนอในการประชุมวิชาการระดับชาติ กระทำโดยคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชาต่างๆ เมื่อคณะกรรมการให้ความเห็นชอบต่อผลงาน (บทคัดย่อ) แล้ว คณะผู้จัดการประชุมจะแจ้งผู้ส่งผลงานทราบ ภายในวันที่ 3 มกราคม 2562 โดยเจ้าของผลงานจะต้องส่งบทความฉบับสมบูรณ์ (จำนวน 8-10 หน้ากระดาษ A4) ตามรูปแบบที่กำหนด ส่งมายังประธานฝ่ายพิจารณาบทความ Email address: hc.cmu.2019@gmail.com ภายในวันที่ 31 มกราคม 2562 หลังจากคณะกรรมการพิจารณาให้ผลงานได้นำเสนอในรูปแบบบรรยายแล้ว บทความจะถูกส่งกลับไปให้เจ้าของผลงานแก้ไขตามที่คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิให้ข้อเสนอแนะ ทั้งนี้เจ้าของผลงานจะต้องนำส่งผลงานฉบับสมบูรณ์ (หลังการแก้ไข) ภายในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2562 เท่านั้น ทั้งนี้ผลงานที่ผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการและได้รับการแก้ไขโดยสมบูรณ์ตามกำหนด จะได้รับการพิจารณาให้ตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิจัยในรายงานสืบเนื่องการประชุมวิชาการระดับชาติ เครือข่ายด้านการจัดการชุมชนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ครั้งที่ 4 ในรูปแบบออนไลน์

10. การเตรียมบทคัดย่อและบทความวิจัยฉบับสมบูรณ์ที่จะนำเสนอในการประชุมวิชาการ

1. บทคัดย่อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ตามรูปแบบที่ภาควิชามนุษยสัมพันธ์ คณะมนุษยศาสตร์ กำหนด ดูตัวอย่างได้ที่เว็บไซต์ <https://www.human.cmu.ac.th/cms/hc>

2. บทความวิจัยฉบับสมบูรณ์ มีความยาว 8-10 หน้ากระดาษ A4 (รวมบทคัดย่อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ) บทความวิจัยฉบับสมบูรณ์ประกอบไปด้วย บทคัดย่อ บทนำ วัตถุประสงค์ วิธีการวิจัย ผลการวิจัย

และอภิปรายผลการวิจัย สรุปผลการวิจัย กิตติกรรมประกาศ และเอกสารอ้างอิง ส่วนการอ้างอิงให้ใช้ ระบบ APA ดูตัวอย่างได้ที่เว็บไซต์ <https://www.human.cmu.ac.th/cms/hc>

3. ผลงานที่ผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการและได้รับการแก้ไขโดยสมบูรณ์ตามกำหนด จะได้รับการพิจารณาให้ตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิจัยในรายงานสืบเนื่องการประชุมวิชาการระดับชาติ เครือข่ายด้านการจัดการชุมชนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ครั้งที่ 4 ในรูปแบบออนไลน์

11. การเตรียมนำเสนอ

ผู้นำเสนอผลงานวิจัย สามารถส่งข้อมูลที่จะนำเสนอเป็นไฟล์ Power Point 2010 มาทาง Email : hccmnetwork@gmail.com ก่อนวันนำเสนอ ภายในวันที่ 21 มีนาคม พ.ศ. 2562 โดยตั้งชื่อไฟล์ ดังนี้ "ชื่อ-สกุล ผู้นำเสนอแบบบรรยาย"

12. จำนวนผู้เข้าร่วมโครงการ

12.1 นักศึกษาสาขาวิชาบ้านและชุมชน ภาควิชามนุษยสัมพันธ์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	จำนวน 136 คน
12.2 อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาบ้านและชุมชน	จำนวน 5 คน
12.3 คณะกรรมการบริหารภาควิชามนุษยสัมพันธ์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	จำนวน 4 คน
12.4 อาจารย์ประจำภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	จำนวน 1 คน
12.5 นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการชุมชน คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร	จำนวน 103 คน
12.6 นักศึกษาโครงการแลกเปลี่ยนประเทศบรูไน มหาวิทยาลัยศิลปากร	จำนวน 16 คน
12.7 อาจารย์ประจำสาขาวิชาการจัดการชุมชน คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร	จำนวน 8 คน
12.8 นักศึกษาสาขาวิชาชุมชนศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	จำนวน 47 คน
12.9 อาจารย์ประจำสาขาวิชาชุมชนศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	จำนวน 2 คน
12.10 อาจารย์ นักวิจัย นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ผู้นำเสนอผลงานวิจัย	จำนวน 4 คน
12.11 เจ้าหน้าที่เทศบาลตำบลสันกลาง อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่	จำนวน 3 คน
12.12 เจ้าหน้าที่ศูนย์ศึกษาการพัฒนาห้วยฮ่องไคร้ อันเนื่องมาจากพระราชดำริ อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่	จำนวน 3 คน
12.13 ผู้ใหญ่บ้านและคณะกรรมการหมู่บ้าน บ้านท่ากาน ต.บ้านกลาง อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่	จำนวน 3 คน
12.14 เจ้าหน้าที่ภาควิชามนุษยสัมพันธ์ เจ้าหน้าที่ส่วนกลาง คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	จำนวน 7 คน
รวม	จำนวน 342 คน

13. เป้าหมายระดับความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมโครงการ

ผู้เข้าร่วมประชุมฯ อย่างน้อยร้อยละ 80.0 ให้ผลความพึงพอใจอยู่ในระดับดีขึ้นไป

14. ผู้รับผิดชอบโครงการ

1. คณาจารย์สาขาวิชาบ้านและชุมชน ภาควิชามนุษยสัมพันธ์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
2. คณาจารย์สาขาวิชาการจัดการชุมชน คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร เป็นเจ้าภาพร่วม
3. คณาจารย์สาขาวิชาชุมชนศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

คณะกรรมการฝ่ายพิจารณาบทความและตรวจทานเอกสารและผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาบทความ
โครงการประชุมวิชาการระดับชาติเครือข่ายด้านการจัดการชุมชนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ครั้งที่ 4

คณะกรรมการฝ่ายพิจารณาบทความและตรวจทานเอกสาร

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา สโรบล	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (ประธาน)
รองศาสตราจารย์ปรีชา วงศ์ทิพย์	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชงชัย ภูวนาถวิจิตร	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทรงสุดา ภู่อ่าง	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณรงค์ ศิริรัมย์	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทรงพันธ์ ต้นตระกูล	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
อาจารย์ ดร.อรยา พรเอี่ยมมงคล	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
อาจารย์ ดร.ปรีวิทย์ ไวยาฑิระ	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
อาจารย์ณภัทร วิสวะกุล	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาบทความ

ศาสตราจารย์ ดร. อรรถจักร์ สัตยานุรักษ์	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
รองศาสตราจารย์จารุพันธ์ เชาวนดี	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
รองศาสตราจารย์ปรีชา วงศ์ทิพย์	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา สโรบล	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชงชัย ภูวนาถวิจิตร	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทรงสุดา ภู่อ่าง	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณรงค์ ศิริรัมย์	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทรงพันธ์ ต้นตระกูล	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
อาจารย์ ดร.อรยา พรเอี่ยมมงคล	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
อาจารย์ ดร.ปรีวิทย์ ไวยาฑิระ	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
อาจารย์ณภัทร วิสวะกุล	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
รองศาสตราจารย์ ดร.นรินทร์ ตั้งรักษา	มหาวิทยาลัยศิลปากร
รองศาสตราจารย์ ดร.ชงพล พรหมสาขา ณ สกลนคร	มหาวิทยาลัยศิลปากร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพย์สุดา พุฒจร	มหาวิทยาลัยศิลปากร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศุภรัตน์ แสงจันทร์แก้ว	มหาวิทยาลัยศิลปากร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เกศราพร พรหมนิมิตกุล	มหาวิทยาลัยศิลปากร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สวรรยา ธรรมอภิพล	มหาวิทยาลัยศิลปากร

ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาบทความ (ต่อ)

อาจารย์ ดร.สุณี คำนวนศิลป์	มหาวิทยาลัยศิลปากร
อาจารย์ ดร.ภพ สวัสดิ์	มหาวิทยาลัยศิลปากร
อาจารย์วันชัย เจือบุญ	มหาวิทยาลัยศิลปากร
อาจารย์รชกร วชิรสีโรดม	มหาวิทยาลัยศิลปากร
อาจารย์ธเนศ เกษรสิริธร	มหาวิทยาลัยศิลปากร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุทัย ปริญาสุทธีนนท์	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เรวดี อึ้งโพธิ์	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์เอมอร เจียรมาศ	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
อาจารย์ ดร.บัณฑิตา หลิมประเสริฐ	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
อาจารย์ยุทธกาน ดิสกุล	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

กำหนดการโครงการประชุมวิชาการระดับชาติ
เครือข่ายด้านการจัดการชุมชนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ครั้งที่ 4

ณ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

วันเสาร์ที่ 23 มีนาคม พ.ศ. 2562

- 08.00-08.30 น. ลงทะเบียน รับเอกสารพร้อมอาหารว่าง (ณ โถงชั้น 1 อาคาร HB7)
- 08.30-09.00 น. วัตถุประสงค์และนำมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร และ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (ณ ห้องศาสตราจารย์ ดร. หม่อมหลวงดุษฎี ชุมสาย ชั้น 8 อาคาร HB7)
- พิธีเปิดการประชุม**
กล่าวต้อนรับและกล่าวรายงาน โดย หัวหน้าภาควิชามนุษยสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัจฉรา สโรบล
กล่าวเปิดงาน โดย ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายวิชาการ วิจัยและนวัตกรรม รองศาสตราจารย์ ดร. ปิยะพงศ์ นิยมทรัพย์
มอบของที่ระลึกและถ่ายภาพร่วมกัน
ผู้ดำเนินรายการ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทรงพันธ์ ต้นตระกูล และอาจารย์ณภัทร วิสวะกุล
- 09.00-10.30 น. การบรรยายพิเศษ หัวข้อ “พลวัตสู่การเปลี่ยนแปลงชุมชน”
องค์ปาฐก ศาสตราจารย์ ดร. อรรถจักร์ สัตยานุรักษ์
- 10.30-10.45 น. พักรับประทานอาหารว่าง
- 10.45-12.05 น. การนำเสนอผลงานวิจัยของคณาจารย์ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา จำนวน 4 เรื่อง
ณ ห้องศาสตราจารย์ ดร. หม่อมหลวงดุษฎี ชุมสาย
- 12.05-13.00 น. พักรับประทานอาหารกลางวัน
- 13.00-16.00 น. การนำเสนอผลงานวิจัยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี จาก 3 สถาบัน จำนวน 58 เรื่อง
(6 ห้องย่อย) และมอบเกียรติบัตร
- 16.00-16.30 น. พิธีปิด ณ ห้องประชุม ศ.ดร. หม่อมหลวงดุษฎี ชุมสาย
- 16.30-18.00 น. การประชุมร่วมกันระหว่างคณาจารย์ 3 สถาบัน (ณ ห้องประชุม HB 7801)

เศรษฐกิจชุมชน การท่องเที่ยวชุมชน 2 (ห้องประชุม HB 7801 ชั้น 8 อาคาร HB7)

ผู้ทรงคุณวุฒิประจำห้อง ผศ.ดร. ทิพย์สุดา พุฒจร อ.ยุทธกาน ดิสกุล และ ผศ.ดร.ธงชัย ภูวนาถวิจิตร

ลำดับ	เวลา	ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง
1.	13.00-13.15	ปวีณา รุ่งเรือง, ลักขิมา โพธิกุล, นรินทร์ สังข์รักษา	ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวชุมชน เขื่อนกระเสียว อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี
2.	13.15-13.30	ชนะเลิศ เครือแก้ว, ศุภกิตต์ ตั้งคำ, สิทธิกร ศรีประสิทธิ์, ยุทธกาน ดิสกุล	แนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม กรณีศึกษาชุมชนเกาะใหญ่ อำเภอกระแสดินธุ์ จังหวัด สงขลา
3.	13.30-13.45	กิตติมา คงแก้ว, นุศรา แซ่ตั้ง ศศิณา เขียงยิ่งเจริญ, วิลาสินี พลายหอม, ยุทธกาน ดิสกุล	แนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงพุทธ ศาสนาในเขตอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
4.	13.45-14.00	กัณฑพงศ์ สวนยา, ธนชาติ รักนุ้ย, กฤตภาส ขุนเจริญ, นันทิกานต์ เศรษฐกุล, ยุทธกาน ดิสกุล	แนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงอาหาร ท้องถิ่น กรณีศึกษา ตลาดใต้ไหนด ชุมชนบ้านจันนา อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง
5.	14.00-14.15	วรวุฒิ หล้าดิน, สวรรส คงฤทธิ์, เอกนที เอกพันธ์, ยุทธกาน ดิสกุล	ศักยภาพและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิง ประวัติศาสตร์ชุมชนท่าหิน อำเภอสทิงพระ จังหวัด สงขลา
6.	14.15-14.30	มนธิรา สมจิตต์, มินทิมา เกียรติเพ็ง, ธเนศ เกษรสิริธร	การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ไทรามัญคอนกระเบื้อง อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี
	14.30-14.45	พักรับประทานอาหารว่าง	
7.	14.45-15.00	ธวัลยา โรจน์รักษกุล, พิชญภา วงศ์พันธุ์ลักษณ์, ธเนศ เกษรสิริธร	ประเพณีไหว้พระจันทร์แห่งชุมชนชากแก้ว อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี
8.	15.00-15.15	รัฐภาพร สุดตาชาติ, ทิพย์สุดา พุฒจร	กิจกรรมท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเพื่อการอนุรักษ์ วัฒนธรรมท้องถิ่นหมู่บ้านท่องเที่ยวใหม่ บ้านสวนนอก จังหวัดบุรีรัมย์
9.	15.15-15.30	นันทริกา ยิ้มศรวล, ประภัสสร อรุณชิตกุล, สุนี คำนวลศิลป์	การบริหารจัดการพิพิธภัณฑ์บ้านเกลือพื้นบ้าน อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี

สารบัญ (ต่อ)

เรื่อง	หน้า
<p>ห้องประชุม HB 7801 ชั้น 8 อาคาร HB7 “เศรษฐกิจชุมชน การท่องเที่ยวชุมชน 2” ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวชุมชน เชื้อนกระเสี้ยว อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี ปวีณา รุ่งเรือง ลักขิกา โพธิกุล นรินทร์ สังข์รักษา</p>	169
<p>แนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม กรณีศึกษาชุมชนเกาะใหญ่ อำเภอกระแสดินธุ์ จังหวัดสงขลา ชนะชล เครือแก้ว สุภกิตต์ ตั้งคำ สิทธิกร ศรีประสิทธิ์ ยุทธกาน ดิสกุล</p>	179
<p>แนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนาในเขตอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา กิตติมา คงแก้ว นุศรา แซ่ตั้ง ศศิญา เยี่ยงยิ่งเจริญ วิชาสินี พลายชุม ยุทธกาน ดิสกุล</p>	190
<p>แนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงอาหารท้องถิ่น กรณีศึกษา ตลาดใต้โหนด ชุมชนบ้านจันนา อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง กันตพงศ์ สวนยา กฤตภาส ขุนเจริญ ธนชาติ รัชนี๋ นันทิกานต์ เศรษฐกุล ยุทธกาน ดิสกุล</p>	202
<p>ศักยภาพและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ชุมชนทำหิน อำเภอสทิงพระ จังหวัดสงขลา วรวุฒิ หล้าดีน สวรรส คงฤทธิ์ เอกนที เอกาพันธ์ ยุทธกาน ดิสกุล</p>	214
<p>การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมไทรามัญคอนกระเบื้อง อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี มนธิรา สมจิตต์ มินทิมา เกี้ยวเพ็ง ธเนศ เกษรสิริธร</p>	226
<p>ประเพณีไหว้พระจันทร์แห่งชุมชนชาวกะแ้ว อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ธวัลยา ไรจน์รักษกุล พิชญภา วงศ์พันธุ์ลักษณ์ ธเนศ เกษรสิริธร</p>	234
<p>กิจกรรมท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเพื่อการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นหมู่บ้านท่องเที่ยวใหม่ บ้านสนวนนอก จังหวัดบุรีรัมย์ รัชฎาพร สุตตาชาติ ทิพย์สุดา พุฒจร</p>	242
<p>การบริหารจัดการพิพิธภัณฑน์าเกลือพื้นบ้าน อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี นันทริกา ยิ้มศรวล ประภัสสร อรุณชิตกุล สุนี คำนวลศิลป์</p>	253
<p>ห้องประชุม HB 7802 ชั้น 8 อาคาร HB7 “สุขภาวะชุมชน และการพัฒนาคุณภาพชีวิต” ความรอบรู้ด้านสุขภาพของกลุ่มเกษตรกรปากน้ำปราณ ตำบลปากน้ำปราณ อำเภอปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พลพจน์ สันหจันทร์ รชกร วชิรสิโรดม</p>	263

กิจกรรมท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเพื่อการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นหมู่บ้านท่องเที่ยวไหม
บ้านสนวนนอก จังหวัดบุรีรัมย์

The Cultural Tourism Activities that for the Conservation of the Local Culture,
Ban Sanuan nok Moral Community, Buriram Province

รัชฎาพร สูดตาชาติ¹ และ ทิพย์สุดา พุฒจร^{*2}

บทคัดย่อ

การศึกษามีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษากิจกรรมท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนบ้านสนวนนอก จังหวัดบุรีรัมย์ เป็นวิจัยเชิงคุณภาพ รวบรวมข้อมูลจากการศึกษาเอกสาร การสัมภาษณ์เชิงลึก จากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก ได้แก่ กลุ่มผู้นำชุมชนและสมาชิกชุมชนบ้านสนวนนอก จำนวน 12 คน และทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา ผลการศึกษาพบว่า ชุมชนบ้านสนวนนอกนำเอาวัฒนธรรมวิถีชีวิตมาจัดสร้างกิจกรรมเพื่อเป็นเครื่องมือในการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น โดยแรกเริ่มการดำเนินกิจกรรมได้ภาครัฐเข้ามามีส่วนช่วยเหลือ ภายหลังชุมชนสามารถจัดกิจกรรมด้วยตัวเองจากการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน แบ่งบทบาทตามความถนัดของชาวบ้าน การคัดเลือกกิจกรรมเกิดจากการประชุมวางแผนเพื่อหาเอกลักษณ์ของชุมชนที่สะท้อนวิถีชีวิตวัฒนธรรมที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรม เกิดกิจกรรมท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ได้แก่ ฐานการเรียนรู้กระบวนการผลิตผ้าไหม ฐานการเรียนรู้จักสานและนกกะลามะพร้าว ฐานทำกระดิ่ง เป็นการรื้อฟื้นฟูวัฒนธรรมท้องถิ่นที่เป็นรูปธรรมจากวัฒนธรรมที่ใกล้สูญหายให้กลับมาเป็นที่รู้จักอีกครั้ง ด้วยกระบวนการถ่ายทอดภูมิปัญญาจากผู้สูงอายุสู่เยาวชน เพื่อร่วมทำหน้าที่เป็น ผู้ถ่ายทอดองค์ความรู้แต่ละฐานกิจกรรมทางวัฒนธรรมให้แก่นักท่องเที่ยวได้เห็นคุณค่าในวัฒนธรรมท้องถิ่น

คำสำคัญ : การท่องเที่ยว วัฒนธรรม อนุรักษ์ ท้องถิ่น

Abstract

This study aimed to study the cultural tourism activities of Ban Sanuan Nok community, Buriram province .This is a qualitative research, collecting data from the study, in-depth interview documents from the main contributors such as the community leaders group and members of Ban Sanuan Nok for 12 people, and analyze content data .The study indicated that Ban Sanuan Nok brings culture and lifestyle to create activities

¹ นักศึกษาด้านการจัดการชุมชน คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., ประจำกลุ่มวิชาการจัดการชุมชน คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

* Corresponding author: e-mail: tipsuda@ms.su.ac.th

as a tool to preserve local culture .In the beginning, the community activities are supported by the government and after that, the community can organize activities by themselves from the participation of people in the community .There is divided the duty according to the aptitude of the villagers in the community .The selection of activities originated from planning meetings to find the identity of the community that reflects a clear and concrete cultural lifestyle .Which causes cultural tourism activities .It is the restoration of a local culture that is tangible from a near-lost culture to be published again with the process of transferring wisdom from the elderly to the youth in order to act as a transporter of knowledge from each cultural activity for tourists to get to know the value of the local culture .

Keywords: Tourism Culture Preserve Local

บทนำ

ประเทศไทยในด้านการท่องเที่ยวมีอยู่ด้วยกันหลากหลายประเภท หลายรูปแบบ เพื่อตอบสนองความต้องการและความสนใจของกลุ่มนักท่องเที่ยวที่สามารถจัดสรรรูปแบบการท่องเที่ยวด้วยตนเอง ด้วยเหตุที่ประเทศไทยมีทรัพยากรด้านการท่องเที่ยวที่หลากหลายไม่ว่าจะเป็นทรัพยากรที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติหรือทรัพยากรที่มนุษย์สร้างขึ้นก็ตาม จึงทำให้ปัจจุบันประเทศไทยถูกจัดอยู่ในอันดับต้นๆของเมืองท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวต่างชาติสนใจ จึงส่งผลให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศดีขึ้น

โดยในปัจจุบันนอกจากการท่องเที่ยวที่เป็นกระแสหลักของนักท่องเที่ยวนั้นการท่องเที่ยวตามชุมชนก็ได้รับความสนใจเพิ่มขึ้นจากเดิม ด้วยเหตุที่นักท่องเที่ยวบางกลุ่มต้องการสัมผัสกับภูมิปัญญาไทยอย่างถ่องแท้ ได้ใกล้ชิดกับธรรมชาติและเรียนรู้วิถีชีวิตของชาวบ้านในพื้นที่จริงๆ จึงทำให้เกิดการท่องเที่ยวโดยชุมชนที่สร้างรายได้ให้กับชาวบ้านในพื้นที่

บ้านสวนนอกเป็นชุมชนเขมรท้องถิ่น รู้จักกันดีในฐานะแหล่งท่องเที่ยวชุมชนที่มีชื่อเสียงด้านการจัดการท่องเที่ยวของจังหวัด จากข้อมูลบ้านสวนนอก เป็นชุมชนเก่าแก่ตั้งขึ้นเมื่อประมาณ 150 ปี มีประเพณีและวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์เชื้อสายชาติพันธุ์เขมร ภาษาที่ใช้สื่อสารกันในชุมชนด้วยกันเป็นภาษาท้องถิ่นเขมร หรือ ขะแมร์ และภาษาไทยทางราชการ ในด้านดำรงวิถีชีวิตอยู่อย่างเรียบง่ายแบบพี่น้อง สามัคคีปรองดองช่วยเหลือซึ่งกันและกัน อาชีพหลัก ได้แก่ การเกษตร อาชีพเสริม ปลูกหม่อน เลี้ยงไหม ทอผ้า และอื่นๆ

กว่าจะมาเป็นหมู่บ้านท่องเที่ยวไหมบ้านสวนนอกดังปัจจุบันนั้น เริ่มต้นมาจากกลุ่มทอผ้าไหมบ้านสวนนอก เมื่อประมาณปี พ.ศ.2547-2555 (ระยะก่อเกิดกลุ่ม) สำนักงานพัฒนาชุมชน อำเภอห้วยราช ได้ส่งเสริมการรวมกลุ่มของแม่บ้านที่มีอาชีพทอผ้าเป็นกลุ่มอาชีพ โดยมีสมาชิกก่อตั้งจำนวน 20 คน โดยมีนางสำเริง โกติรัมย์เป็นประธานกลุ่ม มีการระดมเงินหุ้นได้จำนวน 10,000 บาท เพื่อเป็นทุนระยะแรกในการก่อตั้งกลุ่ม ผลิตภัณฑ์ของกลุ่มเป็นผ้าไหมที่มีสีสัน ลวดลายแบบลายดั้งเดิมตามที่ได้รับถ่ายทอดมาจากบรรพบุรุษ

ในช่วงแรกๆยังไม่สามารถจำหน่ายตลาดภายนอกชุมชนได้ ต่อมาในปี พ.ศ.2556-2558 (ระยะพัฒนาผลิตภัณฑ์) กลุ่มทอผ้าไหมบ้านสวนนอกได้เข้าสู่การพัฒนายกระดับกลุ่ม โดยได้รับการสนับสนุนส่งเสริมจากราชการ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กรมหม่อนไหม เขตพัฒนานิคมที่ 26 และสำนักงานพัฒนาชุมชนอำเภอห้วยราช ได้พัฒนาหมู่บ้านเป็นหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงต้นแบบ จึงได้มีการส่งเสริมให้รับสมาชิกเพิ่ม ต่อมาได้มีการนำผลิตภัณฑ์ไปขึ้นทะเบียนOTOP ได้ระดับดาว 4 และ 5 ดาว และด้วยการร่วมมือร่วมใจกันพัฒนาผลิตภัณฑ์มาอย่างต่อเนื่อง จนผ้าไหมบ้านสวนนอก มีชื่อเสียง และเป็นที่ต้องการของตลาด ในระหว่างปี 2559-2560 (ระยะการเชื่อมโยงสู่การท่องเที่ยว) บ้านสวนนอกได้มีกระบวนการขับเคลื่อนหมู่บ้านท่องเที่ยว OTOP เชิงวัฒนธรรม โดยผลิตภัณฑ์ OTOP จากไหม และกระบวนการผลิตไหม ที่เป็นแนวคิดหลักในการส่งเสริมและการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน โดยสำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดบุรีรัมย์ ดำเนินการเปิดตัว “หมู่บ้านท่องเที่ยวไหมบ้านสวนนอก” ในปี 2554 และมีหน่วยงานภาคีที่เกี่ยวข้องร่วมสนับสนุน จนเป็นหมู่บ้านที่การจัดการท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง เป็นที่รู้จัก แพร่หลาย ผ่านสื่อกระแสหลักและสื่อสังคมออนไลน์และเป็นเป้าหมายหนึ่งของนักท่องเที่ยวที่อยากจะมาเรียนรู้วัฒนธรรม วิถีของประชาชน ส่งผลให้กลุ่มทอผ้าไหมเข้มแข็งสามารถขายผลิตภัณฑ์ไหมได้อย่างต่อเนื่อง โดยมีบริษัทประชารัฐรักสามัคคีบุรีรัมย์ (วิสาหกิจเพื่อชุมชน) จำกัด สนับสนุนกิจกรรมท่องเที่ยวโดยชุมชนเป็นหมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ที่สามารถบริการและต้อนรับนักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งในปี 2561 สามารถสร้างรายได้เพิ่มให้กับชุมชนถึง 3 ล้านบาทเศษ (สำนักงานพัฒนาชุมชนอำเภอห้วยราช จังหวัดบุรีรัมย์, 2561)

บ้านสวนนอกในปัจจุบันนี้นอกจากการมีผ้าไหมที่มีคุณภาพแล้วก็ยังมีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เป็นตัวเรียกความสนใจของนักท่องเที่ยวได้อย่างดีนั่นก็คือโปรแกรมทัวร์สำหรับสองวันหนึ่งคืนในการท่องเที่ยวบ้านสวนนอกที่จะได้สัมผัสกับวัฒนธรรมของหมู่บ้านอย่างถ่องแท้ อาทิเช่น การแวะชมการปลูกหม่อนเลี้ยงไหมภายใต้ Thai skill full circle สัมผัสวิถีชาวบ้าน ทดลองสาวไหม เดินเที่ยวตลาดโบราณ ชิมอาหารพื้นบ้านประจำถิ่น ลองเปลี่ยนใส่ชุดพื้นบ้าน นั่งรถกระสวยอวกาศเที่ยวชมวิวทุ่งนารอบหมู่บ้าน และในตอนกลางคืนจะมีกิจกรรมร้องรำการละเล่นพื้นบ้านอีสาน โบราณแล้วหลังจากนั้นก็นอน โฮมสเตย์ ดื่มด่ำวัฒนธรรมอีสานใต้ครบคันทั้งเชิงชนบทประเพณีและวัฒนธรรม (สำนักงานพัฒนาชุมชนอำเภอห้วยราช จังหวัดบุรีรัมย์, 2561)

ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาชุมชนบ้านสวนนอกในด้านของกิจกรรมการท่องเที่ยวโดยชุมชนว่าส่งผลต่อการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นอย่างไรและการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวทำให้นักท่องเที่ยวได้เข้าถึงวัฒนธรรมท้องถิ่นได้อย่างเต็มรูปแบบ เพื่อให้มองเห็นภาพชัดเจนขึ้นอันเป็นประโยชน์ต่อตัวชุมชนในการจัดการและศึกษาผลจากการจัดการกิจกรรมท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมต่อการอนุรักษ์วัฒนธรรม เพื่อเป็นการสืบสานให้วัฒนธรรมยังคงอยู่และสิ่งเหล่านี้อาจเป็นผลให้ชาวบ้านในชุมชนมีอาชีพและมีรายได้ อย่างมั่นคงเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีของชาวบ้าน และตัวชุมชนเองเพื่อเตรียมความพร้อมในการเป็นต้นแบบของชุมชนอื่นๆในอนาคต ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความตั้งใจที่จะศึกษากิจการท่องเที่ยวเพื่อการอนุรักษ์ โดยเริ่มจากความพร้อมของผู้นำและความร่วมมือของคนในชุมชนที่จะทำให้ชุมชนบ้านสวนนอกสร้างความยั่งยืนให้กับชุมชนในหลายๆ ด้าน

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษากิจกรรมท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนท่องเที่ยวใหม่บ้านสวนนอกจังหวัดบุรีรัมย์

บททวนวรรณกรรม

จากการศึกษาแนวคิดของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม พบว่า ไกรฤกษ์ ปิ่นแก้ว (2556) ได้ให้ความหมายของไว้ว่า การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นการศึกษาหาความรู้ในพื้นที่หรือบริเวณที่มีคุณลักษณะที่สำคัญทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม มีการบอกเล่าเรื่องราวในการพัฒนาทางสังคมและมนุษย์ผ่านทางประวัติศาสตร์อันเป็นผลเกี่ยวเนื่องกับวัฒนธรรม องค์ความรู้ และการให้คุณค่าของสังคม โดยสถาปัตยกรรมกรรมที่มีคุณค่าหรือสภาพแวดล้อมอย่างธรรมชาติ ที่สามารถแสดงออกให้เห็นถึงความสวยงามและประโยชน์ที่ได้รับจากธรรมชาติ สามารถสะท้อนให้เห็นถึงสภาพชีวิต ความเป็นอยู่ของคนในแต่ละยุคสมัยได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นสภาพทางเศรษฐกิจ สังคม หรือขนบธรรมเนียมประเพณี และ Wikipedia (2561: ออนไลน์) ให้ความหมายว่าการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เป็นการท่องเที่ยวรูปแบบหนึ่งที่มีเรียนรู้จากวัฒนธรรมอื่นๆ เพื่อให้เกิดโลกทัศน์ใหม่ๆ ที่กว้างไกล จากการมีประสบการณ์ในแหล่งวัฒนธรรมที่คงเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นการท่องเที่ยวแบบไหนถึงจัดเป็นการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และ papas khruaiem (2556: ออนไลน์) กล่าวว่า การท่องเที่ยวนับเป็นอุตสาหกรรมหนึ่งที่ได้นำเอาวัฒนธรรมมาเป็นจุดขายเพื่อดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวอเมริกันและยุโรป ที่ต่างสนใจที่จะเรียนรู้วัฒนธรรม มรดกทางประวัติศาสตร์ เยี่ยมชมงานสถาปัตยกรรม และสัมผัสวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ของคนในประเทศนั้น โดยเฉพาะประเทศในแถบเอเชียและแอฟริกา รวมถึงชื่อของที่ระลึกที่เป็นงานหัตถกรรมและงานฝีมือที่เกิดจากภูมิปัญญาของคนในประเทศนั้น การท่องเที่ยวในลักษณะดังกล่าวเราเรียกว่า การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ทั้งนี้รูปแบบการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เป็นการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ (historical tourism) หมายถึงการเดินทางท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวทาง โบราณคดี และประวัติศาสตร์ เพื่อชื่นชมและเพลิดเพลินในสถานที่ท่องเที่ยวได้ความรู้มีความเข้าใจต่อประวัติศาสตร์และ โบราณคดี ในท้องถิ่นพื้นฐานของความรับผิดชอบและมีจิตสำนึกต่อการรักษามรดกทางวัฒนธรรมและคุณค่า ของสภาพแวดล้อมโดยที่ประชาชนในท้องถิ่น มีส่วนร่วมต่อการจัดการการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวชมงานชมวัฒนธรรมและประเพณี (cultural and traditional tourism) หมายถึงการเดินทางท่องเที่ยว เพื่อชมงานประเพณีต่างๆ ที่ชาวบ้านในท้องถิ่นนั้นๆ จัดขึ้นได้รับความเพลิดเพลินตื่นตาตื่นใจในสุนทรียะศิลป์ เพื่อศึกษาความเชื่อ การยอมรับนับถือ การเคารพพิธีกรรมต่างๆ และได้รับความรู้มีความเข้าใจต่อสภาพสังคมและวัฒนธรรม มีประสบการณ์ใหม่ๆ เพิ่มขึ้นบนพื้นฐานของความรับผิดชอบและมีจิตสำนึกต่อการรักษาสภาพแวดล้อมและมรดกทางวัฒนธรรม โดยประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวชมวิถีชีวิตในชนบท (rural tourism / village tourism) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวในหมู่บ้าน ชนบทที่มีลักษณะวิถีชีวิต และผลงานสร้างสรรค์ที่มีเอกลักษณ์พิเศษ มีความโดดเด่น เพื่อความเพลิดเพลินได้ความรู้ดูผลงานสร้างสรรค์และภูมิปัญญาพื้นบ้าน มีความเข้าใจใน

วัฒนธรรมท้องถิ่น บนพื้นฐานของความรับผิดชอบและมีจิตสำนึกต่อการรักษามรดกทางวัฒนธรรมและคุณค่าของสภาพแวดล้อม โดยประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการการท่องเที่ยว

โดยสรุปได้ความว่า วัฒนธรรมนั้นมีการเปลี่ยนแปลงให้เข้ากับบริบทสภาพแวดล้อมในแต่ละยุคสมัย เพื่อให้ตอบสนองกับสังคมในแต่ละช่วง เพราะบางคนไม่ได้เข้าใจกับวัฒนธรรมนั้นๆ แม้แต่การนำวัฒนธรรมต่างชาติเข้ามาทดแทน ดังนั้นจึงควรที่จะทำให้คนรุ่นหลังๆ รู้สึกภูมิใจกับวัฒนธรรมที่มีมาแต่เดิมก็ควรส่งเสริมและศึกษาให้เห็นถึงคุณค่า เอกลักษณ์ของวัฒนธรรมไทยท้องถิ่น เพื่อให้เกิดความต้องการที่อยากจะอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยให้ยังคงอยู่ต่อไป โดยสร้างทัศนคติให้แต่ละบุคคลเชื่อว่าวัฒนธรรมเป็นสมบัติของทุกคน เพื่อที่จะทำให้รู้สึกหวงแหนและต้องการที่จะอนุรักษ์วัฒนธรรม

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาชุมชนท่องเที่ยวใหม่บ้านสวนนอก อำเภอห้วยราช จังหวัดบุรีรัมย์ โดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth interview) ศึกษากลุ่มเป้าหมายแบบเจาะจง ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมท่องเที่ยววัฒนธรรมของชุมชนบ้านสวนนอก (Purposive Sampling) ประกอบด้วย คณะกรรมการชุมชน รองผู้ใหญ่บ้าน ชาวบ้านในชุมชน จำนวน 12 คน ใช้วิธีวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และใช้วิธีการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (Methodological Triangulation) เพื่อตรวจสอบแหล่งที่มาของข้อมูลการสัมภาษณ์ จากการให้ข้อมูลต่างคน ต่างเวลา ว่าข้อมูลที่ได้นั้นจะไปทิศทางเดียวกันหรือไม่ เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงมากที่สุด

ผลการวิจัย

จากการศึกษาพบว่า การจัดกิจกรรมท่องเที่ยวของบ้านสวนนอก สามารถนำไปสู่การอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น อนุรักษ์วัฒนธรรมในด้านวิถีชีวิตท้องถิ่น ด้านพิธีกรรม ด้านศาสนาและด้านอาชีพของคนในท้องถิ่น ประกอบกับกลไกการท่องเที่ยวสามารถทำให้ชุมชนอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นได้ ด้วยปัจจัยดังนี้

1) การรวบรวมองค์ความรู้ภูมิปัญญาเพื่อถ่ายทอดแก่นักท่องเที่ยว

การจัดสร้างองค์ความรู้ภูมิปัญญาหัวใจหลักของการได้องค์ความรู้ตรงนี้ส่วนใหญ่ผู้สูงอายุในชุมชนเป็นผู้ที่ได้ทำการถ่ายทอดมารุ่นสู่รุ่นปรับกันมาเรื่อยๆ มีการนำเอาความคิดของกลุ่มผู้นำชุมชนจนไปถึงชาวบ้านในชุมชนที่มีความรู้ สามารถมาร่วมกันจัดสร้างองค์ความรู้เพื่อถ่ายทอดเป็นกิจกรรมอันเป็นเครื่องมือในการช่วยอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น ด้วยผลจากการร่วมวางแผนรวบรวมองค์ความรู้แล้วนั้น ก็ทำให้เกิดเป็นกิจกรรมท่องเที่ยวชุมชนบ้านสวนนอกอันประกอบไปด้วย ฐานการเรียนรู้กระบวนการผลิตผ้าไหม ฐานการเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียง เกษตรอินทรีย์ ฐานการเรียนรู้จักสานและนกกะลามะพร้าว ศูนย์จำหน่ายผ้าไหมชุมชน การแสดงพื้นบ้าน บายศรีสู่ขวัญ ไร่ครด กันตริမ် นั่งรถกระสวย ชมฟองนาและหมู่บ้าน เป็นการดำเนินการด้วยตัวของชุมชนเองที่ตั้งใจจะทำให้วัฒนธรรมวิถีชีวิตดั้งเดิมของชุมชนบ้านสวนนอกยังคงอยู่อย่างยั่งยืน โดยที่ชาวบ้านทุกคนในชุมชนร่วมมือร่วมใจกันในการร่วมจัดกิจกรรม จะแสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมวิถีชีวิต เพื่อ

นำไปถ่ายทอดให้นักท่องเที่ยวต่อไป จากการสร้างกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์ เป็นผลให้วัฒนธรรมในอดีตที่ค่อยๆเลือนหายได้กลับมาเฟื่องฟู ผู้คนต่างถิ่นหรือนักท่องเที่ยวได้มีโอกาสเห็นและสัมผัสมากขึ้น

2) การรื้อฟื้นวัฒนธรรมท้องถิ่น

จากเดิมที่วิถีชีวิตดั้งเดิมเหล่านี้เกือบจะหายไปแล้ว แต่ด้วยความที่ไม่ต้องการจะให้วัฒนธรรมดีที่มีคุณค่าเหล่านี้หายไป ประกอบกับกรมการพัฒนาชุมชน มีภารกิจการพัฒนาคนและจุดประกายให้แต่ละชุมชนได้ศึกษาชุมชนตนเอง รู้จักศักยภาพตนเอง เพื่อมาทำเป็นแผนพัฒนาชุมชน มามีส่วนช่วยรื้อฟื้นในการทำให้ชุมชนบ้านสวนนอกเปิดเป็นชุมชนท่องเที่ยว ที่จะถ่ายทอดวัฒนธรรมวิถีชีวิตดั้งเดิมของชุมชนบ้านสวนนอกให้นักท่องเที่ยวต่างถิ่นได้มาเรียนรู้ รับรู้เพื่อให้เกิดการอนุรักษ์ต่อไป โดยได้ผู้สูงอายุในชุมชนมาเป็นอภิกถในการรื้อฟื้นวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยการถ่ายทอดองค์ความรู้แล้วจัดสร้างเป็นกิจกรรมส่งเสริมการอนุรักษ์วัฒนธรรม โดยที่ในแต่ละกิจกรรมจะมีการสอดแทรกวิถีชีวิตดั้งเดิมของท้องถิ่นสมัยก่อน พอเกิดการสร้างเป็นกิจกรรมขึ้นมา นั้น ทำให้วัฒนธรรมของท้องถิ่นยังคงอยู่เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ต่อไป

3) การดึงเยาวชนเข้ามาเป็นเครื่องมือในการช่วยอนุรักษ์

โดยที่ปัจจุบันนี้ผู้ใหญ่ในท้องถิ่นเป็นผู้สืบสาน อนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น คอยที่จะถ่ายทอดรุ่นต่อรุ่นให้เด็กๆ ในชุมชน โดยการปลูกฝังตั้งแต่เด็กๆ จะทำให้สามารถซึมซับจนกระทั่งเติบโตเป็นผู้ใหญ่ สามารถเผยแพร่วัฒนธรรมท้องถิ่นไปได้เรื่อยๆ อย่างยั่งยืน และในปัจจุบันนี้ก็เริ่มให้เยาวชนในชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม โดยให้มาเป็นผู้ช่วยในแต่ละกิจกรรม เยาวชนบางกลุ่มที่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ให้ทำหน้าที่เป็นล่ามและมัคคุเทศก์ให้กับนักท่องเที่ยวต่างชาติ แนะนำประวัติของชุมชนและวิถีชีวิตชุมชนบ้านสวนนอก และยังมีการจัดกิจกรรมเพื่อสร้างขวัญกำลังใจให้เด็กๆ ในท้องถิ่นเกิดจิตสำนึกมากยิ่งขึ้น โดยการวางแผนอนุรักษ์วัฒนธรรมให้เกิดความยั่งยืนในอนาคตนั้น ก็มีการจัดเวทีประชาคมเพื่อสืบค้นเนื้อหาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอนุรักษ์ จัดโดยคณะกรรมการหมู่บ้านและชาวบ้าน และอาจมีการเชิญชวนผู้เชี่ยวชาญและหน่วยงานราชการร่วมในการจัดเวทีประชาคมด้วย โดยมีการปลูกฝังให้เด็กเล็กในท้องถิ่นได้รับรู้ถึงประโยชน์ เห็นความสำคัญของวิถีชีวิตชุมชนท้องถิ่น เพื่อการอนุรักษ์ต่อไปอย่างยั่งยืนของคนในรุ่นหลังๆ

4) การถ่ายทอดการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นสู่นักท่องเที่ยว

โดยที่จะใช้กิจกรรมเป็นตัวกลางในการส่งผลนักท่องเที่ยวต่อการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นนั้น ก็จะเป็นการที่นักท่องเที่ยวได้ลงทำในกิจกรรมนั้นจริงๆ จะทำให้นักท่องเที่ยวซึมซับและเข้าใจถึงวัฒนธรรมอย่างครบถ้วน แล้วในแต่ละฐานการเรียนรู้ ก็จะมีชาวบ้านคอยอธิบายความเป็นมาและข้อมูลของฐานการเรียนรู้ต่างๆ ให้นักท่องเที่ยวได้รับข้อมูลอย่างละเอียด นอกจากนี้ก็จะมีการแจกเอกสารประกอบการท่องเที่ยวที่จะทำใหู้เกี่ยวกับวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของชุมชนบ้านสวนนอกชัดเจนยิ่งขึ้น เน้นที่ว่านักท่องเที่ยวยิ่งเข้าถึง ซึมซับก็จะเกิดการบอกต่อ นำสู่การที่บุคคลภายนอกจะได้ทราบมากขึ้น และเกิดการมาเที่ยวเพราะต้องการที่จะได้สัมผัสกับวิถีชีวิตด้วยตัวเอง ก็จะส่งผลให้วิถีชีวิตยังคงอยู่เพราะในการที่มีคนสนใจมากๆ ก็จะทำให้เห็นถึงประโยชน์และเกิดความต้องการที่อนุรักษ์ไปโดยปริยาย

5) การสร้างความภาคภูมิใจของชุมชน

กิจกรรมท่องเที่ยวสู่การอนุรักษ์จะสะท้อนในแง่ของการร่วมมือร่วมใจของคนในชุมชนบ้านสวนนอก ที่ร่วมกันหากิจกรรมที่จะสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมของชุมชนให้ผู้คนภายนอกได้เห็นว่า ความเป็นอยู่ดั้งเดิมตั้งแต่รุ่นแรกเริ่มของชุมชนเป็นมาอย่างไร โดยกิจกรรมต่างๆจะมีวิธีการนำมาโดยจากการประชุมหารือจนเกิดเป็นกิจกรรมนั้นๆ เพื่อถ่ายทอดให้กับบุคคลภายนอกได้รับรู้ เพื่อให้เกิดผลลัพธ์จากการจัดกิจกรรมต่างๆนั้นจะทำให้วัฒนธรรมท้องถิ่นจะยังคงอยู่อย่างยั่งยืนในผลของการสืบสาน ถ่ายทอด ไปเรื่อยๆจากชุมชนรอบข้างจนสู่ระดับจังหวัดและเผยแพร่ต่อไปเรื่อยๆ จนถึงระดับโลก โดยกิจกรรมทั้งหมดนั้นจะแสดงให้เห็นถึงความเป็นอยู่ของชุมชนบ้านสวนนอกตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน โดยจะถูกนำเสนอต่อผู้คนจากคนเหล่านี้สร้างเป็นกิจกรรมที่ให้นักท่องเที่ยวได้มีโอกาสได้มาลองสัมผัสกับกิจกรรมที่ตั้งใจจะนำเสนอ และต้องการจะถ่ายทอดกิจกรรมที่จัดขึ้น โดยชุมชนให้บุคคลภายนอกได้รับรู้ถึงวัฒนธรรมท้องถิ่น ซึ่งด้วยเหตุทั้งหมดนี้จะช่วยทำให้เกิดการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นมากยิ่งขึ้นในอนาคต ถ้ายังมีคนรับรู้เยอะขึ้นแน่นอนว่าวัฒนธรรมที่เคยมีก็จะสูญหายไปได้ยาก เพราะจะเกิดการเล่าสู่ต่อกัน ไปเรื่อยๆ โดยกิจกรรมที่ได้สร้างขึ้นมานั้น จะคงอยู่อย่างยั่งยืนด้วยการที่ให้ทุกคนในชุมชนมีบทบาทที่ร่วมอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นควบคู่กันไปด้วย กับการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวโดยชุมชนที่จะส่งผลต่อการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นไปอย่างยั่งยืน ความภาคภูมิใจนั้นไม่ใช่เป็นเพียงแค่การแสดงให้เห็น แต่จะให้นักท่องเที่ยวที่มาเยี่ยมชมได้เรียนรู้และลองสัมผัสด้วยตนเอง พอเข้าถึงได้ง่ายก็จะยิ่งซึมซับมากขึ้น จนเกิดเป็นความรู้สึกนึกคิดที่อยากจะทำอนุรักษ์ไว้ ทั้งโดยตัวชุมชนและนักท่องเที่ยวที่ได้มาสัมผัสด้วยตัวเอง

6) การมีส่วนร่วมของคนในชุมชน

ชุมชนบ้านสวนนอกมีจุดแข็งในเรื่องของการมีส่วนร่วมอย่างมาก ก่อนที่จะมีการสร้างกิจกรรมชาวบ้านในชุมชนก็ได้ให้ความร่วมมือในกิจกรรม ประเพณีต่างๆ หรือแม้แต่การเข้าร่วมประชุมต่างๆ ของชุมชน พอมีการเปิดชุมชนเป็นชุมชนท่องเที่ยว ได้มีการจัดกิจกรรมท่องเที่ยว ชาวบ้านในชุมชนก็พร้อมที่ยื่นมือเข้ามามีส่วนร่วมในทุกๆ กิจกรรม ร่วมแสดงความคิดเห็น ร่วมกันคัดเลือกกิจกรรม ร่วมเข้าประชุมหารือแบ่งบทบาทหน้าที่ตามความถนัดของตัวชาวบ้านเอง ช่วยเหลือในสิ่งที่บกพร่องให้มีประสิทธิภาพ พร้อมรับกับการเป็นชุมชนท่องเที่ยว ด้อนรับนักท่องเที่ยวจากต่างถิ่นที่เข้ามาเรียนรู้วัฒนธรรมวิถีชีวิตของชุมชน การมีส่วนร่วมร่วมกันในการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น ได้มีผู้สูงอายุเป็นผู้ถ่ายทอดภูมิปัญญาความรู้ให้กับผู้ใหญ่วัยกลางคนสู่การถ่ายทอดให้เด็กและเยาวชนในท้องถิ่นได้เรียนรู้และปฏิบัติสืบต่อกันจนเป็นนิสัย สร้างจิตสำนึกให้กับเยาวชนเห็นถึงคุณค่าและประโยชน์ของวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยการจัดเวทีประชาคม เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างเยาวชนและผู้ใหญ่ในชุมชน ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์สำคัญในการจัดเวทีประชาคมให้เยาวชนในชุมชนได้มีความกล้าที่จะแสดงความคิดเห็นและมีความใกล้ชิดกับผู้ใหญ่ในชุมชน อันเป็นกลไกในการขับเคลื่อนกระบวนการจัดการต่างๆ ภายในชุมชน

จากฐานการเรียนรู้ทั้งหมดของชุมชนบ้านสวนนอกได้มุ่งศึกษา 3 ฐานการเรียนรู้สำคัญที่นำไปสู่การอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น ได้แก่ ฐานการเรียนรู้กระบวนการผลิตผ้าไหม ฐานการเรียนรู้จักสานและนก

กะลามะพร้าว ฐานทำกระดิ่ง โดยที่ในแต่ละฐานการเรียนรู้นั้น จะเป็นการถ่ายทอดให้เห็นถึงภูมิปัญญาของชาวบ้านในอดีต อาทิ ฐานการเรียนรู้กระบวนการผลิตผ้าไหมเป็นฐานที่สร้างขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นว่าชุมชนบ้านสวนนอกเป็นชุมชนที่มีชื่อเสียงในด้านของการทำผ้าไหม จึงได้มีการอนุรักษ์ถ่ายทอดภูมิปัญญานี้ไปสู่ลูกหลานในชุมชนให้เรียนรู้การผลิตผ้าไหม รวมไปถึงนักท่องเที่ยวที่เข้ามาได้เรียนรู้และลองทำ ฐานการเรียนรู้จักสานและนกกะลามะพร้าวเป็นฐานจัดทำขึ้นจากคำโบราณของชุมชนบ้านสวนนอก ที่ว่า “ผู้หญิงสาวไหม-ผู้ชายทำเครื่องจักสาน บทพิสูจน์รักแท้” ที่จะให้นักท่องเที่ยวได้เห็นของจักสานและผลิตภัณฑ์ที่ทำจากกะลามะพร้าว ฐานนี้มีขึ้นเพื่อสะท้อนวิถีชีวิตของชุมชนบ้านสวนนอกผ่านกระดิ่งเสียงที่คนในสมัยก่อนจะมีวิธีการจำว่าความหมายของตัวเองได้จากเสียงของกระดิ่ง ที่แสดงให้เห็นถึงภูมิปัญญาของคนในอดีตในช่วงที่ยังไม่มีความเจริญทัดเทียมสมัยนี้ โดยการนำทรัพยากรที่มีอยู่ในชุมชนมาสร้างประโยชน์ เป็นการอนุรักษ์ภูมิปัญญาอีกอย่างผ่านการสร้างฐานการเรียนรู้ในแง่ของการรื้อฟื้นวัฒนธรรมดั้งเดิม โดยฐานเหล่านี้จะมีส่วนช่วยในการส่งเสริมการท่องเที่ยว จากการกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวที่มีความสนใจในกิจกรรมอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะท้องถิ่นที่หาดูได้ยากในปัจจุบัน ให้เข้ามาเรียนรู้และได้สัมผัสทดลองทำกับกิจกรรมที่ทางชุมชนได้สร้างไว้

การสร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือที่ช่วยในการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นโดยอาศัยการนำวิถีชีวิตที่ใช้ในการดำเนินชีวิตที่มีการพูดด้วยภาษาท้องถิ่น แต่งกายด้วยชุดผ้าไหมทอเอง ทำอาหารพื้นเมือง รับประทานมานำเสนอต่อนักท่องเที่ยวและถ่ายทอดวัฒนธรรมดั้งเดิมของชุมชนจากการได้รับองค์ความรู้ของผู้สูงอายุที่ได้ถ่ายทอดมาอีกที ประกอบการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน ทำให้การดำเนินการสร้างกิจกรรมนั้นสำเร็จเป็นรูปธรรมที่ทำให้นักท่องเที่ยวสามารถเข้าถึงวัฒนธรรมได้ง่ายและเข้าใจถึงวัฒนธรรม อีกทั้งในการสร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวไม่ได้สร้างขึ้นเพียงเพื่อตอบโต้ของนักท่องเที่ยวเพียงเท่านั้น แต่เป็นการเริ่มต้นในการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นโดยมีนักท่องเที่ยวเป็นปัจจัยให้การทำการกิจกรรมนั้นเกิดความหมายในการเริ่มทำเพื่อสร้างเอกลักษณ์ให้กับชุมชนเป็นที่รู้จักและจะปลูกฝังลูกหลานในชุมชนเกิดการอนุรักษ์ผ่านตัวกิจกรรมท่องเที่ยวที่ทางชุมชนสร้างขึ้นมาจากความร่วมมือร่วมใจของคนในชุมชน

สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผลการวิจัย

ชุมชนบ้านสวนนอกมีการจัดการกิจกรรมท่องเที่ยว กิจกรรมได้แก่ ฐานการเรียนรู้กระบวนการผลิตผ้าไหม ฐานการเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียง เกษตรอินทรีย์ ฐานการเรียนรู้จักสานและนกกะลามะพร้าว การแสดงพื้นบ้าน บายศรีสู่ขวัญ รำตรุด กันตรึม นักรดกระสวย ชมท้องนา และหมู่บ้าน โดยที่แต่ละฐานการเรียนรู้ นักท่องเที่ยวสามารถเรียนรู้และลองทำได้ เริ่มตั้งแต่เมื่อนักท่องเที่ยวมาถึงจะได้นั่งรถกระสวยอวกาศเพื่อเที่ยวชมรอบๆหมู่บ้าน โดยจะแวะตามฐานการเรียนรู้ตามแผนพับแนะนำหมู่บ้าน เช่น ฐานการเรียนรู้กระบวนการผลิตผ้าไหม นักท่องเที่ยวได้รู้ถึงกระบวนการและประวัติความเป็นมาของผ้าไหม ที่มาของการทำผ้าไหมลายทางกระรอกคู่ตีนแดงและการสืบถอดลายเอกลักษณ์จากรุ่นสู่รุ่นแล้วนักท่องเที่ยวสามารถลองทอผ้าฝืนได้ด้วย ฐานการเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงฐานที่นำความสำเร็จจากการเป็นชุมชนต้นแบบมาต่อยอดให้นักท่องเที่ยวได้

เรียนรู้การใช้ชีวิตของชาวบ้านสวนนอกที่ยึดหลักเศรษฐกิจพอเพียง ฐานการเรียนรู้จักสานและนก
กะลามะพร้าว นักท่องเที่ยวสามารถเรียนรู้วิถีชีวิตชาวบ้านในอดีตก่อนที่ยุคสมัยจะเจริญเต็มที่ ในสมัยก่อนจะนำ
กะลามะพร้าวมาทำเป็นของเล่น ตกคือนักท่องเที่ยวจะได้ชมการแสดงพื้นบ้าน รำตรุด กันตริม เป็นการแสดงที่
สะท้อนวิถีชีวิตของชาวบ้านสวนนอกในอดีตที่แฝงไปด้วยความสนุก นักท่องเที่ยวจะมีส่วนร่วมในการแสดง
ด้วย โดยที่คณะรำตรุดจะเดินไปเชิญชวนนักท่องเที่ยวให้เข้าร่วมวง เป็นการแสดงที่หาดูได้ยากในปัจจุบันแล้ว

จากการสร้างกิจกรรมท่องเที่ยวทั้งหมดของชุมชนบ้านสวนนอก ถือเป็นเครื่องมือสำคัญอย่างมากในการ
รื้อฟื้นนำเอาวัฒนธรรมวิถีชีวิตเก่าแก่ที่ค่อยๆ สูญหายไปตามกาลเวลาได้กลับมามีชีวิตให้นักท่องเที่ยวและคน
รุ่นหลังๆ ได้มีโอกาสได้สัมผัสและสืบทอดต่อกัน โดยที่ผู้สูงอายุในชุมชนนั้นเป็นผู้ที่มีความสำคัญอย่างมากใน
การบอกเล่าถึงวัฒนธรรมในอดีต จนจุดประกายความคิดให้กับผู้นำชุมชนได้มองเห็นความน่าสนใจของ
วัฒนธรรม จนเกิดความต้องการที่จะอนุรักษ์วิถีชีวิตแบบเดิมๆ และสร้างเป็นจุดขายให้กับชุมชนให้เป็นที่รู้จัก
ด้วยความร่วมมือร่วมใจของชาวบ้านในชุมชนบ้านสวนนอก ทำให้การสร้างกิจกรรมนั้นสามารถเกิดเป็น
รูปธรรมเพื่อการอนุรักษ์ โดยการใช้ชีวิตตามปกติของชาวบ้าน ก็มีส่วนอย่างมากที่ทำให้วัฒนธรรมเก่าแก่ยังคง
อยู่จากการทำเป็นกิจวัตร เกิดการซึมซับจากรุ่นสู่รุ่นไปเรื่อยๆ ลูกหลานได้เห็นเกิดความคุ้นเคยได้ปฏิบัติสืบต่อ
กันมา กิจกรรมที่สร้างขึ้นจากองค์ความรู้ที่ได้รับมาจากผู้สูงอายุ ดำเนินกิจการ โดยผู้ใหญ่ในชุมชนถ่ายทอดให้
นักท่องเที่ยวด้วยการอาศัยแรงกายแรงใจจากเยาวชนในท้องถิ่นเป็นผู้ช่วยในการถ่ายทอดวัฒนธรรมวิถีชีวิต ถือเป็น
เป็นก้าวแรกที่สำคัญในการอนุรักษ์วัฒนธรรมวิถีชีวิตของชุมชนบ้านสวนนอก ให้ยังคงมีสืบสานต่อไปอย่าง
ยั่งยืน

ชุมชนบ้านสวนนอกเป็นชุมชนเล็กๆ แห่งหนึ่งในอำเภอ ห้วยราช จังหวัดบุรีรัมย์ มีการสืบสาน
วัฒนธรรมท้องถิ่น โดยผู้สูงอายุเป็นผู้ถ่ายทอดองค์ความรู้ให้กับลูกหลานในท้องถิ่นได้นำความรู้ที่สร้างเป็น
กิจกรรมท่องเที่ยวเพื่อการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับ เสาวภา ไพทยวัฒน์ (2555) ที่ได้ศึกษา
ความสำคัญของวัฒนธรรมชุมชนมีศูนย์รวมจากกลุ่มคนที่สืบทอดความผูกพันของกลุ่มคนที่อาศัยในพื้นที่มา
เป็นเวลายาวนานโดยผู้สูงอายุคือเครื่องมือสำคัญในการอนุรักษ์วัฒนธรรม ที่จะช่วยให้การดำเนินสร้างกิจกรรม
ท่องเที่ยวขึ้น สะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตได้อย่างแท้จริงจากการเป็นที่ปรึกษาในกิจกรรมท่องเที่ยวโดยสอดคล้อง
กับนิยามของ ไกรฤกษ์ ปิ่นแก้ว (2556) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม มีการบอกเล่า
เรื่องราวในการพัฒนาทางสังคมและมนุษย์ผ่านทางประวัติศาสตร์ อันเป็นผลเกี่ยวเนื่องกับวัฒนธรรม องค์
ความรู้ และการให้คุณค่าของสังคม ดังนั้น การบอกเล่าเรื่องราวผ่านทางสังคมและมนุษย์ หมายความว่า คือ
การนำองค์ความรู้ที่ได้สืบทอดมาจากผู้สูงอายุนั้นเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะทำให้เราได้รู้ถึงวัฒนธรรมวิถีชีวิตของ
ชุมชน เพื่อนำความรู้ที่ได้มาสร้างเป็นกิจกรรมเพื่ออนุรักษ์วัฒนธรรมต่อไป

การอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นของชุมชนบ้านสวนนอก อาศัยการนำวัฒนธรรมวิถีชีวิตดั้งเดิมมาสร้าง
เป็นกิจกรรมท่องเที่ยวให้เกิดความน่าสนใจ เพื่อให้วัฒนธรรมยังคงอยู่สอดคล้องกับพัศพร ศรีเกตุ (ม.ป.ป. :
ออนไลน์) ที่ได้ให้ความหมายไว้ว่า การปกป้องรักษา ดูแลเอาใจใส่สิ่งที่สังคมไทยมีอยู่แล้วให้เป็นลักษณะเด่น
ของตนเองที่ทำให้เชิดหน้าชูตาที่ไม่เหมือนใครและไม่มีใครเหมือนที่แสดงถึงความเป็นชาติไทยได้ชัดเจน ซึ่ง

หมายถึงการที่ชุมชนท้องถิ่นบ้านสวนนอก มีวิถีชีวิตที่แสดงความเป็นเอกลักษณ์ของชุมชน นำเอาสิ่งเหล่านั้น มาสร้างเป็นกิจกรรมทำให้นักท่องเที่ยวได้เห็นถึงวัฒนธรรมที่น่าสนใจของชุมชนได้ง่ายและเข้าถึงอย่างแท้จริง โดยการสร้างกิจกรรมท่องเที่ยวขึ้นนั้นก็จะอาศัยทรัพยากรที่มีอยู่ในชุมชนมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ไม่ สูญเปล่า และการสร้างกิจกรรมนั้น ไม่มีการเบียดวิถีชีวิตดั้งเดิมของชุมชนชาวบ้าน ไม่เดือดร้อนแกมยังได้ ประโยชน์จากการอนุรักษ์โดยสอดคล้องกับแนวคิดของนิวัตติ เรืองพาณิชย์ (2533) กล่าวว่า การอนุรักษ์ และใช้ ทรัพยากรอย่างชาญฉลาด ให้เป็นประโยชน์ต่อประชาชนในพื้นที่มากที่สุด และสามารถที่จะมีใช้ได้เป็น เวลานานที่สุด ซึ่งต้องสูญเสียประโยชน์ให้น้อยที่สุด ทั้งนี้ต้องกระจายการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรโดยทั่วถึง มากที่สุด ดังนั้นจะต้องเข้าใจว่าการอนุรักษ์ไม่ได้หมายถึงการเก็บรักษาทรัพยากรไว้เฉยๆ ตามกาลเทศะ (Time and Space) และพยายามให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด จากการที่ทางชุมชนบ้านสวนนอกสร้าง กิจกรรมการท่องเที่ยวขึ้นมาขึ้นนั้น ก็เพื่อจะให้วัฒนธรรมของท้องถิ่นจะยังคงมีอยู่อย่างยั่งยืน ไม่ให้เกิดการสูญ หายไปตามกาลเวลา โดยสอดคล้องกับรุจน์ หาเรื่อนทรง (2556) ที่ได้ให้ความหมายการอนุรักษ์ไว้ว่า การ ปกป้อง รักษาไว้ ทำนุบำรุง อนุรักษ์ไว้ มิให้สูญหาย คอยดูแลเอาใจใส่มิให้ถูกทำลาย และบูรณะซ่อมแซม ดังนั้น กิจกรรมท่องเที่ยวที่ชุมชนบ้านสวนนอกได้สร้างขึ้นมาขึ้น ถือเป็นเครื่องมือสำคัญในการอนุรักษ์วัฒนธรรม ท้องถิ่น

ผลการศึกษาพบว่า จากการที่สร้างกิจกรรมท่องเที่ยวขึ้นช่วยฟื้นฟูวัฒนธรรมวิถีชีวิตที่กำลังจะค่อยๆสูญ หายไปให้กับมีชีวิตขึ้นอีกครั้ง โดยอาศัยความร่วมมือจากหลายๆ ภาคส่วนโดยมีกลุ่มชาวบ้านเป็นเครื่องมือ สำคัญในการช่วยอนุรักษ์ ด้วยความร่วมมือร่วมใจของคนในชุมชนที่ทำให้การคิดสร้างกิจกรรมสำเร็จไปตาม วัตถุประสงค์ เพื่อที่จะให้นักท่องเที่ยวได้รับรู้ถึงวัฒนธรรมวิถีชีวิตของท้องถิ่นอย่างแท้จริง อีกทั้งการผลจากการ จัดกิจกรรมท่องเที่ยวแล้วได้รับความสนใจ ก็ทำให้ชาวบ้านตระหนักถึงคุณค่าในวัฒนธรรมของท้องถิ่น ก็จะยิ่ง ช่วยส่งเสริมให้การอนุรักษ์เป็นไปได้อย่างยั่งยืน นอกเหนือจากการที่ชาวบ้านจะได้รับรู้ถึงคุณค่าของวัฒนธรรม ท้องถิ่นแล้ว นักท่องเที่ยวก็ยังได้มาสัมผัสกับวิถีชีวิตของชุมชนผ่านกิจกรรมท่องเที่ยวที่จะได้สรรสร้างขึ้นมา ตามวัตถุประสงค์ของชุมชน ถึงแม้ในปัจจุบันจะมีวัฒนธรรมต่างชาติเข้ามาในไทยมากขึ้น หากคนในชุมชนก็ สามารถปรับตัวให้เข้ากับยุคสมัยอันสอดคล้องกับแนวคิดของของ ดำรง ฐานดี (2551:54) ที่ได้กล่าวไว้ว่า เราก็มี ความจำเป็นที่จะต้องมีการอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยเอาไว้ เพราะหากไม่อนุรักษ์ไว้แล้ว วัฒนธรรมของสังคมอื่นก็ จะเข้ามาครอบงำและจะต้องตกเป็นเมืองขึ้นทางวัฒนธรรมของสังคมอื่นไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะต่อชุมชน

กลุ่มผู้นำชาวบ้านควรมีการส่งเสริมและแนะนำกิจกรรมท้องถิ่นให้แก่ลูกหลานสืบสานอย่างจริงจัง ให้ เข้าใจถึงความสำคัญของวัฒนธรรมท้องถิ่น เพราะจากการศึกษาพบว่า ถ้าหากหมดกลุ่มคนรุ่นนี้ไปจะไม่มีใครคน ดำเนินการต่อ ซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้วัฒนธรรมท้องถิ่นสูญหาย

ข้อเสนอแนะต่องานวิจัยครั้งต่อไป

ควรศึกษาประเด็นรักษาความยั่งยืนของกิจกรรมการท่องเที่ยวชุมชนเพื่อการอนุรักษ์ เป็นแนวทางให้ชุมชนในการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยว เพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นของชุมชนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

ไกรฤกษ์ ปิ่นแก้ว. (2556). แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม. เข้าถึงเมื่อ 7 กันยายน 2561.

เข้าถึงได้จาก <http://tourism-dan1.blogspot.com/>

ดำรง ฐานดี. (2551). แนวทางการอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยที่ดิงาม. เข้าถึงเมื่อ 6 พฤศจิกายน 2561.

เข้าถึงได้จาก <https://www.facebook.com/386541818094235/posts>

ทัศนพร ศรีเกตุ. (ม.ป.ป). การอนุรักษ์สิ่งที่เป็นเอกลักษณ์ไทย. เข้าถึงเมื่อ 20 ตุลาคม 2561.

เข้าถึงได้จาก <http://www.silpathai.com/eak/>

นิวัติ เรืองพาณิชย์. (2533). การอนุรักษ์ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม: คู่มือสำหรับการสอนและฝึกอบรม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ คณะวนศาสตร์

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548). การท่องเที่ยวแบบไหนจัดเป็นการท่องเที่ยวแบบเชิงวัฒนธรรม.

เข้าถึงเมื่อ 7 กันยายน 2561. เข้าถึงได้จาก <http://tourism-dan1.blogspot.com/2013/06/blog-post.html>

งานวิจัยคณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ภาควิชาฯ เชียงใหม่.

รุจน์ หาเรือนทอง. (2556). การอนุรักษ์. เข้าถึงเมื่อ 22 ตุลาคม 2561. เข้าถึงได้จาก <http://readgur.com/doc/2156617/>

สาโรช บัวศรี. (2531). วัฒนธรรมประจำชาติ. กรุงเทพฯ : อมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป.

เสาวภา ไพทยวัฒน์. (2555). การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมชุมชนบางคนที่ จังหวัดสมุทรสงคราม. รายงานการวิจัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

papas khruaiem. (2556). การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมคืออะไร. เข้าถึงเมื่อ 7 กันยายน 2561. เข้าถึงได้จาก <http://tourism-dan1.blogspot.com/>

Wikipedia. (2561). การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม. เข้าถึงเมื่อ 7 กันยายน 2561. เข้าถึงได้จาก <https://th.wikipedia.org/wiki/การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม>

Community Management Network
for Sustainable Development
National Conference 2019

THE DYNAMICS OF COMMUNITY CHANGE

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
239 ถนนห้วยแก้ว ตำบลสุเทพ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 50200